

Que aconteceu coa Wagner de Prigozhin?

Description

O certo é que a animadversión de Prigozhin cara á cúpula militar rusa acumulárase e quentárase desde hai meses. A súa estraña empresa, que carece de personalidade xurídica, foi creada en colaboración coa Dirección xeral de intelixencia do Ministerio de Defensa, para levar a cabo para de Rusia tarefas especiais nas que os militares rusos non podían participar abertamente. Inicialmente recrutáronse efectivos retirados de tropas especiais para realizar operacións pouco transparentes no estranxeiro, por exemplo, en Malí, a República Centroafricana e Sudán, onde os gobernantes necesitaban afianzar a súa propia seguridade, o que significaba represión de calquera manifestación de disidencia. Por iso Rusia, representada pola empresa ou polo propio Prigozhin, recibía unha parte substancial na explotación mineira das maiores riquezas naturais dos devanditos países: ouro, volframio, titanio e uranio. Grazas a isto Rusia, repuxo considerablemente a súa reserva de ouro e, como consecuencia diso, a campaña militar de Prigozhin converteuse nunha organización de elite que gozaba dunha confianza case ilimitada de Putin e todos os altos mandos. Por tanto, cando o Kremlin comezou a súa agresión contra Ucraína, a compañía Wagner foi involucrada de novo para resolver tarefas de tipo subversivo, socavando a posición do estado ucraíno naqueles territorios que Rusia pretendía ocupar e incorporar.

Xa o ano pasado, Prigozhin, que non ten nin gradación nin formación militar, acusou á dirección do Ministerio de Defensa ruso de incompetencia e, sentindo que el estaba a cumprir o papel principal na guerra sucia, propuxo que se enviase aos xenerais que estaban ao mando como soldados rasos ás seccións máis duras da fronte. Máis tarde afirmou que os seus combatentes non recibían munición suficiente e que agora simplemente empregaban lanzamisiles múltiples. Prigozhin, probablemente, deuse conta de que, como ocorre nas asociacións criminais, o favor dos líderes pode mudar sinxelamente polo que debera temer pola súa propia vida. A campaña de alarma soou cando Putin asinou unha lei que obrigaba aos membros dunha empresa militar privada a asinar contratos individuais co Ministerio de Defensa. Como isto podía significar o fin de Prigozhin, este decidiu ir ao seguro. Chegou a afirmar que Putin non dispoñía de información crible sobre a situación, afirmando mesmo que a decisión de invadir Ucraína fora errónea porque este país non estaba a preparar ningún ataque contra Rusia. Isto cualificaba para unha acusación a nivel estratégico.

Quentándose ata tal nivel, Prigozhin dirixiuse a Moscova cos seus 25.000 combatentes. Segundo el, esta debía ser unha marcha pola xustiza: primeiro conseguirá para a tropa (facendo algo contra os xefes corruptos do Ministerio de Defensa), logo rescatará a xustiza para toda a nación. “Non queremos que o país siga vivindo na corrupción, a fraude e a burocracia”, dixo o xefe da agrupación criminal que durante décadas beneficiouse deste mesmo sistema e recibira encargos multimillonarios do Kremlin.

Prigozhin sempre foi considerado un intocable, entre outras cousas pola súa proximidade a Putin. Ambos son oriños de Leningrado e ambos practicaron deportes para desenvolver a súa forza física co fin de asentarse nunha contorna marcada pola delincuencia xuvenil (a diferenza é que grazas ao deporte Putin conseguiu unha bolsa na Universidade e posteriormente foi aceptado na seguridade do Estado, mentres que Prigozhin, ao cumprir 18 anos, comezou o seu periplo

polos cãjrceres, condenado por crimes violentos).

Para a marcha dos â€œrebeldesâ€ a Moscova, na capital declarouse estado de ameaza terrorista, activouse a defensa antiaãrea e dispãxose maquinaria militar en lugares estratãxicos. A televisiã emitiu unha alocuciã gravada de Putin na que chamou traidores aos responsables do motã e prometeu castigalos con toda a severidade. Con todo, non mencionou a Prigozhin persoalmente, do mesmo xeito que este tampouco acusou o presidente explicitamente, falando dun avoã±o que toma decisiãns nefastas sen querer proverse de informaciã real sobre o que pasa no paãs.

Mentres analistas en todo o mundo facãan conxecturas sobre se a compaã±ã de Prigozhin era capaz de neutralizar as forzas de seguridade do goberno ruso, se provocarãa algãn cambio no sistema de poder en Moscova e que pasarãa no paãs que ten ao maior arsenal nuclear no mundo, a â€œrebeliãnãâ€ rematou sen pena nin gloria. Cando as forzas de Prigozhin estaban a 200 km de Moscova, el anunciou que, para evitar baixas inãtiles (xactãndose que non perdera a ningãn dos seus combatentes durante a â€œcampaãaâ€ de menos de 24 horas), daba a orde a todos os seus efectivos de poã±er marcha atrãs e volver aos seus campamentos de guerra.

Na tarde do 24 de xuã±o, o autoproclamado gobernante bielarusu, A. Lukasenka, declarou que mantivera conversaciãns con Prigozhin, segundo o acordado co presidente ruso, e Prigozhin aceptou deter a marcha dos seus combatentes do grupo e regresar aos seus campamentos. Aos combatentes da PMC de Wagner proporcionãuselles seguridade e o Kremlin deixarãa sen efecto todas as causas penais abertas contra os responsables do motã.

A pesar das frecuentes insinuaciãns de que Prigozhin pretendãa facerse co poder no paãs, en realidade non estaba descontento nin do lugar que ocupaba no rãxime nin do papel que estaba a cumprir. Pero, tras a decisiã de que os seus mercenarios celebrasen contratos individuais co Ministerio de Defensa, perigaba o seu papel como principal forza de choque na guerra contra Ucraãna, o que o rãxime comezara a ver como unha ameaza para o seu poder. No fondo, Prigozhin buscaba recuperar este papel e fãxoo ã sãa maneira de matãn, que por certo ã perfectamente comprensible para o rãxime. A chantaxe fracasou e foi relegado a Bielarãos, posiblemente para preparar unha nova campaãa de mercenarios contra Kãiv desde o seu territorio.

Referãndose ao motã fracasado, o secretario de Estado norteamericano, A. Blinken, afirmou que o â€œcaãtico sãjbadoâ€ deixou ao descuberto â€œautãnticas gretasâ€ na autoridade do presidente Putin, e o asesor xefe da Oficina do Presidente de Ucraãna, comentou que os acontecementos humillaron â€œa Putin e ã cãpula do Kremlin e demostraron que as autoridades rusas xa non teã±en o monopolio da violenciaâ€. As rifas internas non afectaban a unidade rusa contra Ucraãna; todas as partes implicadas no conflito estaban unidas en canto ã necesidade de destrũr a Ucraãna, discrepaban sã sobre quen o podãa facer mellor e quen debãa levar a batuta. A situaciã na fronte non se viu afectada pola â€œrebeliããâ€. A retirada dos wagnerianos da fronte non debilitou os ataques rusos contra as Forzas Armadas ucraãnas. Ademais, os combatentes de Kadyrov, que teã±en a mesma falta de criterio moral no seu “traballo”, foron postos no seu lugar o mesmo dãa.

Noutras palabras, a guerra continua coa mesma crueldade e a atenciã de todos debe seguir centrãndose en como apoiar a Ucraãna na sãa loita pola sãa existencia, porque a estas alturas ã ilusorio esperar que en Rusia apareza un cambio por dentro que faga posible unha renuncia ã agresã.

ETIQUETAS

Rusia Guerra Ucraãna wagner

IDIOMA

Galego

INVESTIGACION

Relaciãns Internacionais

Date Created

Xuã±o 27, 2023

Meta Fields

Autoria : 12106